

да я наредятъ заедно и... писали го тамъ въ вестника, дано на гроба имъ го пишатъ макаръ...

Млъкнаха. Ставрювица чуваше какъ сърцето ѝ бие до спукване. Стори ѝ се дори, че ударитъ му могатъ да се чуятъ чакъ вътре, та го притисна съ ръка.

— Вълкова работа е това! — изсъска отново старата. — Тюрмаджия такъвъ, дано го Господъ убие макаръ! Само зло мисли да направи на хората, гробъ да си направи безъ дене!... Хичъ, другъ ако бѣше, тъй ли щѣше да направи, а? Кумунизинъ — мумунизинъ, ама роднина, сватъ е... и да чуешъ такова нѣщо, трѣбваше търчешката да дойде: „Тъй и тъй свато“ — да каже, — „приказватъ се такива и такива лошотии за тебе, глей тамъ, уреди ги съ време...“ А той проклетникътъ му, кабилъ е очитъ ти съ клечка да избодетъ...

Гореща вълна на злорадство залѣ Ставрювица. Аха! За туй този дѣртъ вѣщеръ днеска самъ се върна... За туй сега лежи и пѣшка като родилка...

Тя отстѣпи внимателно, излѣзе навънъ и се плѣзна незабелѣзано край кѣщата. Сърцето ѝ преливаше отъ радостъ, отъ доволство и щастие. Другитъ привършваха вечерята.

— Кжде се изгуби, како? — Страшна я Стефановица. — Ние се наядохме и безъ тебе...

— Хубаво, хубаво... Петима Петка не чакатъ... бѣхъ до тетя... днеска му прилошало малко...

— Кога?

— Амче... тамъ, на нивата още...

— Божичко! — погледна плахо Стефановица.

— И си дойде пешакъ...

Ставрювица кипѣше отъ радостъ, но се мъчеше да се не издаде. Тя погледна Латинка, усмихна